

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

03 Aralık 2025 S.88

Dövüşe Dövüşe Yürünecek!

Hesaplamalar bir yılda enflasyon nedeniyle asgari ücretlinin 50 bin TL kaybettiğini gösteriyor. Hatırlayın. Kendi TÜİK rakamlarını bile değil, "hedeflenen enflasyon" üzerinden belirlemişlerdi asgari ücreti. TÜİK rakamları gerçek enflasyonun yarısıyken, onu bile çok görmüştü tekellerin iktidarı. Unutulmasın. Bu ülkede asgari ücret, neredeyse genel ortalama ücrettir. Öte yanda korkunç bir debdebe, şatafat. Korkunç bir çürüme, yozlaşma. En tepeden başlayan çeteleşme, mafyalaşma... Düzenin hiçbir iler tutar yanı kalmamış.

Devamı 2. sayfada...

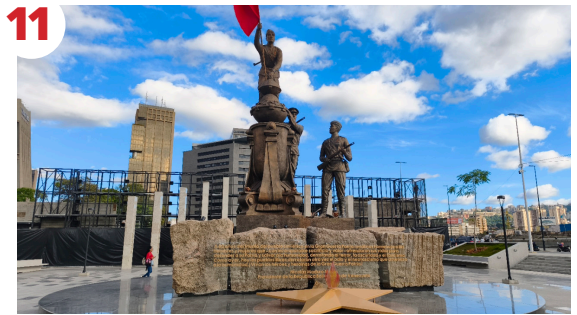
Almanya Topyekûn Bir Dünya Savaşı Hazırlığında

Halk Hareketi Düzeyi

Yeni Sürgün Politikası ve Antakya

Çavista Diyarından Mektuplar

"Teorik Derinlik Dünya Kadınlarının Gücüdür"

Dövüşe Dövüşe Yürünecek!

Manşet

Çocuklarımız aç! Daha çocukluklarını, ilk gençliklerini yaşayamadan tezgahlara zincirleniyor, tarlalara sürülüyor!

15-17 arasındaki her dört çocukta biri çalışıyor. Hem de TÜİK rakamlarına göre!

Her üç çocukta biri kelimenin gerçek anlamında bir yoksulluk içinde. Günde bir kez bile taze meyve-sebze tüketemeyen çocukların oranı ise yüzde 10. Yetersiz beslenme yüzünden her on çocukta biri gelişimini tamamlayamıyor, bodur kalıyor!

Okula giden çocuklar aç. Evde aç, okulda aç! Eğitimciler haykırıyor: "Açlıktan bayılan çocuklar var. Tokasını yanındaki arkadaşına verip yemeğini paylaşmasını isteyen çocuklara şahitlik ettik. Bize ağlayarak gelen bir öğretmen sınıfının yarısının okula yemek getiremediğini, kendisi evden börek yaparak götürdüğünü ancak ekonomik olarak artık bunu karşılayamadığını söylemiş, bunun duygusal yükünü kaldıramamıştı."

Dinci faşist iktidar bu şartlarda "asgari ücret pazarlığı" yapıyor. Hesaplamalar bir yılda enflasyon nedeniyle asgari ücretlinin 50 bin TL kaybettiğini gösteriyor. Hatırlayın. Kendi TÜİK rakamlarını bile değil, "hedeflenen enflasyon" üzerinden belirlemişlerdi asgari ücreti. TÜİK rakamları gerçek enflasyonun yarısıyken, onu bile çok görmüştü tekellerin iktidarı.

Unutulmasın. Bu ülkede asgari ücret, neredeyse genel ortalama ücrettir.

Açlık, yokluk, işsizlik bir mengene olmuş sıkarken işçi ve emekçilerin ümüğünü, daha yoksun, daha yoksul, daha katlanılmaz bir hayat dayatıyor iktidar.

Kadın cinayetlerini, derinleşen işsizlik uçurumunu, tarımsal üretimin neredeyse tamamen yok edilmesini, gençlerin geleceksizliğini... tek sözle tarifi imkansız toplumsal çözülme ve yıkımı ekleyin buna.

Öte yanda korkunç bir debdebe, şatafat. Korkunç bir çürüme, yozlaşma. En tepeden başlayan çeteleşme, mafyalaşma... Düzenin hiçbir ileri tutar yanı kalmamış.

Bu haliyle işlerin devam etmesi mümkün değil. Her yerinden sarsılan, çatırdayan yapı kırılmak üzere.

Bu şartlar altında "barış ve demokrasi" beklebilir mi? Bu şartlar altında beklenecek tek şey, "barış ve demokrasi" değil, "toplumsal patlama ve ayaklanma"dır. Bunun doğal sonucu da iktidarın daha baskıcı, daha saldırgan, daha "yasa tanımaz" olacağıdır.

Gelecekte "demokrasi ve barış" adına umutlu olan, yahut sandıkla hükümetin değişeceğine inanan varsa hala, "11. Yargı Paketine" baksın. İpten kazıktan kurtulan herkesi zindanlardan salarken, toplumsal devrim güçleri üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmayı, cezaları katlamayı hedefleyen 11. paket, önümüzdeki günlerin boş anayasal hayallere kapılmamak, zorlu kavgalara hazırlanmak gerektiğini yeterince ortaya koyuyor.

Zorlu, ağır günler önümüzde. Umutlu yarınlara dişe diş kavgalardan geçilerek gidilecek. Yolu yok, dövüşe dövüşe yürünecek!

Almanya Topyekûn Bir Dünya Savaşı Hazırlığında

Editör

Yani topyekûn, belki de nükleer silahların kullanılabileceği bir dünya savaşı burnumuzun dibinde.

İki dünya savaşının baş kışkırtıcısı Almanya, şimdi, topyekûn biçim alacak bir dünya savaşının hazırlığında. Frankfurter Allgemeine Zeitung gazetesine demeç veren Alman Savunma Bakanı Boris Pistorius, **"NATO ile Rusya arasında önümüzdeki yıllarda bir savaş çıkabileceği"**ni, bu yöndeki "tahminlerin 2029 yılını işaret ettiğini" ama "bu tarihin öne çekilebileceğini" açıklamış: **"Biz, her zaman bunun 2029'da yaşanabileceğini söylüyorduk. Ancak şimdi 2028'de bile mümkün olduğunu söyleyenler var ve kimi askeri tarihçiler, son barışçıl yazı geçirdiğimizi düşünüyor"**.¹

Yani topyekûn, belki de nükleer silahların kullanılabileceği bir dünya savaşı burnumuzun dibinde. İki dünya savaşının baş aktörü, milyonlarca ve milyonlarca

insanın ölümünün baş sorumlusu bir devletin "savaş" bakanı böyle diyor. Hafife alınacak yanı yok. Cesaret ederlerse, topyekûn bir savaş çıkartacaklar.

Saldırganlık şu boyutlarda: **"Rusya'nın NATO ülkesine saldırmaması halinde, Alman askerleri Rus askerlerini öldürmeye hazır"**. Bu sözler Alman Savunma Bakanı Pistorius'a ait. Dedesi olacak Adolf Hitler'in akıbetini unutmamış, kendinden geçmiş biçimde konuşuyor.

Konuşan sıradan bir Alman değil. Devlet-hükümet düzeyinde sorumlu biri, ciddiye alınmalı, nitekim boş konuşmadığı, eylemin sözden çok önce başladığı bir gün sonra anlaşılıyor. Pistorius'un yukarıdaki sözlerinden bir gün sonra şu haber manşetlere çıkıyor:

¹ <https://harici.com.tr/almanya-savunma-bakani-son-baris-cil-yazimizi-yasamis-olabiliriz/>

ABD emperyalizmi, “küresel iç savaş”ı tek başına değil, NATO ve diğer emperyalist devletleri de arkasında sürükleyecek biçimde planlamıştı. Öyle de oldu. Almanya ve İngiltere ABD karşısında diz çökerek “küresel iç savaş”a katıldılar.

“The Wall Street Journal (WSJ) gazetesi, bir grup üst düzey Alman subayın Rusya’ya karşı gizli bir savaş planı hazırladığını yazdı. WSJ’ye göre, yaklaşık iki buçuk yıl önce hazırlanmaya başlanan 1200 sayfalık belge, 800 bin Alman, Amerikan ve diğer NATO ülkesi askerinin doğudaki cephe hattına nasıl sevk edileceğini ayrıntılı olarak açıklıyor.”

Ama zaten **bir dünya savaşı, “küresel iç savaş” biçiminde hali-hazırda sürüyor.** ABD emperyalizmi bu savaşı 2001 yılı 11 Eylül’ünde kendi “İkiz Kuleler”ini yıkarak başlattı. ABD emperyalizmi, “küresel iç savaş”ı tek başına değil, NATO ve diğer emperyalist devletleri de arkasında sürükleyecek biçimde planlamıştı. Öyle de oldu. Almanya ve İngiltere ABD karşısında diz çökerek “küresel iç savaş”a katıldılar.

ABD emperyalizmi, dünya işçi sınıfı, emekçi halkları, komünist ve devrimci güçlerine karşı kesin bir sonuç almak üzere bu adımı atmıştı. Amaç, dünya işçi sınıfının ve emekçi halklarının emperyalizme ve kapitalizme karşı başlayan küresel başkaldırıları daha işin başındayken tam ve kesin bir yenilgiye uğratmaktır.

Amaç hasıl olmadı. Aksine, dünya işçi sınıfı, emekçi ve yoksul halklarının ayaklanmaları ve isyanları hem yaygınlaştı, hem de niteliksel bakımdan derinleşerek sürdü. Dünya işçi sınıfı ve emekçi-yoksul halkları

dünya burjuvazisinin karşı devrimci saldırısına ayaklanmalar, isyanlar, grev ve devrimci kitle eylemleriyle yanıt verdiler.

Toplumsal devrimler çağındayız. **Çanlar dünya burjuvazisinin egemenliği için çalıyor,** bu egemenliğin sonunu haber veriyor. Tarihin bir tekrarını yaşamıyoruz, tarih tekrerrür ederek ilerlemez. Tarih, spiral bir çizgi üzerinde ilerliyor ve bu nedenle, tekrerrür eder görüldüğü yerde esasında ileriye doğru akıyor.

I.Dünya Savaşı bir emperyalist paylaşım savaşıydı. Kapitalizmin gelişerek emperyalist aşamaya geldiği, emperyalizmin genel koşullarından doğmuştu.

II. Dünya Savaşı, emperyalizmin çöküş ve proleter devrimler çağının koşullarından doğmuştu. Kısmen “paylaşım” savaşı özellikleri gösterse de, esas olarak komünizmi, haliyle SSCB’yi ortadan kaldırmak II.Dünya Savaşı’nın temel nedeniydi.

Genel olarak emperyalist devletler, özel olarak bu devletlerin öne çıkanları, ABD, Almanya, İngiltere gibi emperyalistler, bunların liderlik ettiği dünya burjuvazisi için böylesi çağda en önemli amaç, kapitalizmi, burjuva egemenliğini dünya yüzeyinde proletaryanın, diğer emekçi sınıfların, yoksul-ezilen halk kitlelerinin toplumsal devrimlerinden korumaktır. Artık her adım, her politika bu amaca bağlıydı.

Emperyalistler, kapitalist üretim biçiminin bunalımlarını “eski” yön-

temlerle aşamıyorlar. Emperyalist Alman devletinin sesi DW, her şeyi tek karede ifade eden bir resim eşliğinde, bu durumu şöyle özetliyor: **“Artık krizlerden ihracatla çıkamıyoruz”.**² Sadece Alman emperyalizmi değil, ABD, İngiliz, Fransız, İtalyan vb. emperyalistler de “krizlerden çıkamıyor”lar.

Artık çıkamayacaklar da. Çünkü, kapitalist üretimin engeli bizzat sermayenin kendisidir ve bu engel şimdi bir tarafta muazzam boyutlarda birikmişken karşı tarafta aynı oranda sefalet, yokluk ve yoksulluk biriktirmiştir.

Sonuçta Büyük Ekim Devrimi ile yüzyıldan fazla bir zaman önce başlayan; başka sosyalist devrimlerle ilerleyen “mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi” süreci, tarihin toplumsal devrimler çağında yeni bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Bu aşama, Marx’ın sözleriyle söyleyecek olursak, **kapitalist özel mülkiyetin çanının çaldığı aşamadır.**

Varsın liberal kafalı sosyal reformistler, “kapitalizm nereye gidiyor, bir yere gittiği yok” desinler... Boğayı boynuzundan tutmaya alışmış burjuvalar, içinde bulundukları tehlikeli durumun gayet farkındalar. Savaş baltalarını çıkarıp atlarını nallamaları bundandır.

Cesaret edip topyekûn kanlı bir savaşa başvurlarsa bu, onların son kanlı savaşı olacak ve oradan kızıl bir dünya doğacak!

MESS' te Sefalet Dayatılıyor

MESS'e bağlı fabrikalarda metal işçileri sefalet ücreti dayatması na karşı harekete geçti . MESS Grup TİS kapsamındaki Birleşik Metal İşçileri Sendikası üyeleri, 8 Aralık'ta yapılacak son görüşme öncesinde fabrikalarında bildiriler okuyarak sloganlı yürüyüşlerle taleplerini dile getiriyor.

Birleşik Metal İş Sendikası ile MESS ile Grup arasında Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri sürüyor. Bugüne kadar 4 toplantı yapıldı ve 5. toplantı ise 8 Aralık günü yapılacak ve 60 günlük görüşme süreci sona ermiş olacak. Bu toplantıda anlaşma sağlanamazsa uyuşmazlık tutanağı tutulacak.

Bugüne kadar yapılan görüşmelerde BMİS'in değişiklik teklif etmediği maddeler kabul edildi; ancak değişiklik önerdiği herhangi bir madde kabul edilmedi. Hatta, sendikanın değişiklik önermediği bazı maddeler için de MESS'in değişiklik teklifleri söz konusu olduğu belirtildi.

Henüz görüşülmemiş çok sayıda madde duruyor. Ücret ve sosyal haklar başta olmak üzere, parasal maddelere yönelik olarak MESS tarafından henüz bir teklif verilmedi. 8 Aralık'ta yapılacak toplantıda teklif verilmesini bekleniyor.

BMİS'in açıklamasında "MESS hiçbir değişiklik önerimizi kabul etmediği gibi, haklarımızı geriye götürecektir" denildi. Son yapılan toplantıda esneklik içeren karşı teklifler verdi. MESS diyor ki; yılda 4 ay denkleştirme yapılsın, telafi çalışması yapılsın. Denkleştirme ile, işveren işe gidiş gidiş saatlerini 4 ay kendine göre belirlesin, işçiler günde 11 saate kadar çalışsın ve böylece fazla mesai ücreti ortadan kalksın. Telafi ile de, çalışılmayan herhangi bir durumda fazla çalışma yapılsın ama fazla mesai ücreti ödenmesin diyor" diyerek MESS'in işçilerin kazanılmış haklarının da gasp edilmeye çalışıldığı ifade edildi.

İşçilerin aldıkları ücretle geçinemedikleri için fazla mesai yapmak zorunda kaldıklarını belirten BMİS "Bu teklif, işçilerin hem özel yaşamları ortadan kalksın, hem de işçiler daha düşük gelirle çalışsın demektir" diyerek teklife tepki gösterdi.

MESS'in işçilerin kazanılmış haklarını gasp etmek için teklifleri ise şöyle:

*** Deneme süresinin 2 aydan 4 aya çıkarılması. Böylece, 4 aylık dönemde işçi güvencesiz biçimde çalışacak ve daha fazla sömürülecek.**

*** Raporlarda bir defada 5 gün ve daha fazla istirahat alan üyeler 2 günün ücreti işverence ödenmez iken, MESS bunu 10 güne çıkartmak istiyor.**

*** Günlük bir buçuk saatlik süt izninin birleştirilerek, haftanın bir gününde toplu olarak kullanılabilmesi hükmünün TİS'den çıkarılması isteniyor.**

MESS yöneticilerinin ilk günden beri işlerin iyi olmadığını, bu dönemin varlık yokluk dönemi olduğunu, işyerlerinin kalıp kalmayacağına karar verme dönemi olduğunu söylediği, işçilerin ise her geçen gün daha fazla yoksullaştığı, ücretlerin her geçen gün enflasyon karşısında eriyerek alım gücünün azaldığı ifade edilen açıklamada "Özellikle son dönemde uygulanan ekonomi politikaları sonucu işçiler alabildiğine yoksullaştı. İktidarın bu politikaları sonucu ücretler ciddi ölçüde geriledi. Şimdi, bunu biraz olsun telafi etmek istiyoruz. Metal işçileri ağır bir yoksullukla, ciddi düzeyde bir reel ücret kaybıyla karşı karşıyadır. En temel, en insani ihtiyaçlarını bile karşılayamaz hale gelmiştir. Harcamalar sürekli borçla yapılmakta, borç borçla kapatılmaya çalışılmaktadır" denildi.

MESS'in müzakerelerin başladığı 13 Ekim tarihinden itibaren 4 oturma olmasına rağmen, işçilerin haklı taleplerini dikkate alarak, yapacağı tekliflerle olumlu adımlar atmak yerine var olan hakları ve mevcut çalışma koşullarını işçi aleyhine geri götürmeyi hedefleyen karşı teklifleri masaya getirmekle, sözleşme sürecine olumsuz etkilerde bulunduğunu belirten BMİS açıklamasını bu tutumdan vazgeçilmediği sürece mücadelelerini en güçlü biçimde sürdüreceklerini söyleyerek sonlandırdı.

"İnsanlık Dışı Çalışma Koşulları Öldürüyor!"

DİSK'e bağlı Dev Turizm-İş Sendikası Marmara Bölgesi Şubesi, turizm sektöründe otel, kafe ve restoranlarda art arda yaşanan zehirlenme, yangınlar, iş cinayetleri ve ölümler hakkında ağır çalışma koşullarına ilişkin 26 Kasım günü Mecidiyeköy'de bulunan şube binasında basın toplantısı düzenledi. Basın metnini okuyan avukat Sıla Öztürk, Türkiye'nin dünyada gıda enflasyonunun en yüksek olduğu ülkelerden biri olduğunu söyledi.

Yüksek gıda fiyatlarının insanları kalitesiz ürünlere mahkum ettiğini belirten Öztürk, "İş kolumuzda da 'maliyetin düşürülmesi adına gıda kalitesinin düşürülmesi' anlayışı yaygınlaşmaktadır. Sağlıklı ve güvenli gıdaya erişim, yaşamsal bir önem taşımaktadır. Kalitenin düşürülmesi, gıda güvenliğini ortadan kaldırmakta ve doğrudan yaşamlarımızı tehdit etmektedir" dedi.

İş güvenliği tedbirlerinin yok sayılmasının ölümcül sonuçlar doğurduğunu söyleyen Öztürk, "Bu insanlık dışı sistemde, işçiler yalnızca bilanço defterinde bir gider kalemidir. Uzun mesai saatlerinde ağır iş yükü altında düşük ücretlerle çalıştırılmaktadır" diyerek haftada 1 gün dinlenme hakkının işçilere çok görüldüğünü, '10 gün çalışma, 1 gün dinlenme' kölelik düzenlemesiyle işçilerin en temel haklarından biri olan dinlenme hakkı gasp edildiğini belirterek fiilen uygulanan 'dinlendirmeden çalıştırma' sisteminin patronların isteği doğrultusunda yasal hale getirildiğini vurguladı.

İnşaattan sonra gelen en örgütsüz iş kollarından biri olan turizm sektöründe devlet eliyle yürütülen politikalar sonucunda yoğun bir örgütsüzlük hali meydana geliyor. Turizmin en büyük döviz kaynaklarından biri olmasına rağmen, tüm sistemin patron kârı üzerine kurulu sektörde sorunlardan çıkışın örgütlü mücadelede olduğu vurgulanarak tüm turizm işçileri birlikte mücadele etmeye çağırıldı.

Halk Hareketi Düzeyi

Umut Çakır

Halk hareketi bir an başlayıp ve sönümlenen değil, ama bir olgu olarak kalıcılığını kanıtlayan; devrimin ilerleyişinin önemli ve belirleyici bir safhasını temsil eden; bu ilerleyişe en gerideki kesimleri çekmeyi başaran; bileşimini ve örgütlüğünü bir partiye değil ama halkın doğal günlük ilişkilerine dayayan; canlı bir “süreç” tanımlamasına olanak sağlayacak ölçüde politik dönüşümlere sahne olan eylemler dizisine atıfta bulunur.

I
“Devrimci ilerleyiş, kendi doğrudan trajikomik kazanımları ile kendine yol açmadı, tersine, güçlü birleşik bir karış-devrim ortaya çıkartarak, yıkıcı partinin kendisi ile savaşılarak gerçekten devrimci bir parti durumuna geldiği bir hasım yaratarak kendine yol açtı”. (Marx, Fransa’da Sınıf Savaşları, sf.32)

Söz konusu olan on milyonların tahayyülünün bir şekilde harekete geçtiği isyan-ayaklanma-eylem süreci ise, en kitlesel devrim partileri bile denizde bir damla gibi kalır. Böyle durumlarda milyonların tahayyülünü hesaba katan, onlarla diyaloga geçen bir öncü, hareketin yönünü tayin edecek konuma ulaşabilir. Peki ama on milyonlar, kat be kat küçük bir öncü ile hangi kanaldan diyalog kurabilir? Elbette pratikte, eylem alanlarında sergiledikleri tutum ve davranışlarla.

Ekim ayı içinde gerçekleşen iki olay bu diyalogun çok değerli parçalarını kayda geçiriyor. İlki, **İmamoğlu’na casusluk soruşturmasında, Özel’in Çağlayan için yaptığı çağrının karşılık bulmamasıdır**. Oysa Özel, ajitatif yönü gelişkin bir konuşmayla tüm İstanbul’u adliye sarayının önüne çağırırken, kendinden gayet emin görünüyordu. Kitle, devrimci öncüye bu tutumuyla şunu anlatmakta: Bizim derdimiz CHP ve onun

kaderi değil. Eylemci milyonlar, bu tutumu CHP İstanbul Başkanlığına el konulduğunda da göstermişti. **Bu kez, 19 Mart ayaklanmasına ve sonraki tüm eylemlere genel bir bahane olan İmamoğlu için, aynı tutumu takındılar**. Olan bitenin CHP’nin kaderiyle ilgili olduğunu ve onun yönlendirmesiyle yürüdüğünü soranlara yanılgılarını göstermek için, bundan daha güçlü bir kanıt olamazdı.

İkinci olay, en az ilki kadar önemli ve öğreticidir. 29 Ekim kutlamaları öfkeli milyonlara birleşik güçlerini sergileyebilmek için uygun bir bahane sundu. **Özel’in katılacağı açıklanan Bağdat Caddesi yürüyüşüne 2 milyon insan katıldı**. Ve yine onun sözleriyle “Dosta güven, düşmana kaygı” veren, görmezden gelinmeyecek bir akşam yaşandı. İstanbul’un elit burjuvalarının oturduğu bu caddede her 29 Ekim’de fener alayı düzenlenirdi. Cumhuriyetin gerçek sahipleri, faşizmi kurumsallaştırmış devletlerinin kuruluşunu kaygısız bir neşeyle kutlayageldiler. Fakat bu sene isyan dalgasının etkisiyle, bu kaygısız elitler karnavalını, deyim yerindeyse, “halk denizi” bastı. Bura-ya kadar her şey hem CHP’nin, hem Bağdat Caddesi sakinlerinin memnuniyet duyacakları bu seyir işliyordu. Fakat dakikalar içinde bambaşka bu manzara çıktı. Özel, başladığı

konuşmasını, bir zamanlar Ergenekoncuların ve linç güruhlarının bolca kullandığı marşlarla kesince, “halk” bir anda caddeyi boşalttı. Özel daha konuşmasının yarısına gelmeden, caddenin geleneksel elit karnavalcılığıyla baş başa kalıverdi.

Öncü ile diyalog bağlamında, pratikteki bu tutum ve davranış, kitlelerin hangi yönünü ilan etmiş oluyor? **Ayaklanma ve isyan dalgasını yaratan milyonlar, gökten zem-bille inmediler; sefaletin ve uzun iç-savaşın kavurucu ateşinden geçtiler, belli kanaatler biriktirdiler**. 29 Ekim gecesi şovenist marşlara maruz kaldıklarında, aynı histerik çığlıkların geçmişin linç guruplarında duyulduğunu, tekerci sermayeye kul köle faşist partilerin mitinglerini bu marşlarla süslediğini hatırlamaları zor olmadı. Uzun iç savaşın deneyimini devrimci bir bakışla taşıyanlar için, yeterince mide bulandırıcı bir ortamdı. Ama, daha düne kadar linç güruhlarına hayırhah bir tutumla yaklaşan kesimler bile, bugünün is-

29 Ekim, halk hareketi için yanlış bir zemindi ve onları bir an için birleştirse dahi, şovenizm duvarına kaçınılmaz olarak sürüklendiğinde, birlik havası anında dağılıverdi. Böylece halk hareketi, birliğini koruyacaksa, hangi politik sınırlara riayet etmesi gerektiğini öğrenmiş oldu.

yan çizgisine "Bizi vatan-millet-Sakarya'yla uyuttular, kendileri servet kuleleri diktiler" kanaatiyle gelmişlerdi. Ve Bağdat Caddesi'nin histerik marşları, onlar için bile katlanılır değildi.

19 Mart'tan bu yana gelişen olayların tümüne bakıldığında, tarihsel bir olgunun yavaş yavaş netleştiğini görürüz: **Burjuva partilerle arasına, asla kapanmasına izin vermedikleri bir mesafe koyarak, koşullu birliktelik dayatan; burjuva gerici ideolojileri gelecek arayışlarının bir parçası olmaktan hızlıca çıkaran, her önemli gelişmede kendi tutum ve davranışını bir adım öne taşıma kapasitesi sergileyen bir hareketle, adını dosdoğru koymayı hak eden bir kitle dalgasıyla karşı karşıyayız.** Ve bu dalgaya, tereddüt etmeden, Türkiye Halk Hareketi demek gereklidir.

II

İçinde barındırdığı halklar mozaiğine (Kürt, Türk, Arap, Çerkez, vs) rağmen Türkiye'deki eylemselliğe kısaca "halk hareketi" demenin bir sakıncası yok. Üstelik, dünya devrim literatürüne bu şekliyle girmiş ve özgüllüğünü bu kavram içinde ifade etmiştir. Tüm dünya devrimler tarihinde görüldüğü gibi, devrimin ilerleyişi bir noktadan sonra "Halk Hareketi" düzeyine sıçrar. Kürdistan'da halk hareketinin doğuşu çok erken bir zamana, 1990'lı yılların ilk yarısına dayanır. Birleşik devrimin Türkiye ayağında hep eksik kalan yan bu olmuştur. Burada eylemsellik düzeyi ya Halk Hareketi düzeyine ulaşamamış ya da ulaştığı kısa süreli dönemlerde (2013 Haziran-2014 Mart) devrimci öncüyle buluşamadığı için, bir alt düzeye geri dönmüştür.

Marx ve Engels, 1848 Devrimlerinin Fransa ve Almanya'daki yansımalarını proleter bir bakışla değerlendirirken, bir yanda karşı devrimi bilinçlenmeye zorlayan, diğer yanda birleşik düşmanla savaşıarak kendi birliğini yaratan ve kelimenin tam anlamıyla "devrimci bir parti" düzeyine yükselen halk hareketlerine dikkat çekerler. **Devrimin ilerleyişini, bu birleşimin kendini ancak savaşımında bir dizi yenilgi olarak kurabil-**

diği yansımalar ve tasarımların aşılmasında görürler. Halk hareketi düzeyine sıçrayarak ilerleyen devrim olgunlaştıkça, orta sınıfın en alçak gönüllü isteklerini bile, en yıkıcı partinin kırmızı bayrağı çevresinde toplamaya zorlayacaktır. Yıllar sonra Engels, 1882'de Bebel'e yazdığı mektupta, bir yanda sosyalistler, diğer yanda "tek gerici yığın"ın toplanıp nihai hesaplaşmaya girdiği biçimiyle bir devrim tasarlayanlara şu cevabı verecektir: "Gerçek yaşamda devrim öteki türlü başlıyor, halkın büyük çoğunluğunun ve ayrıca resmi partilerin çoğunluğunun hükümete karşı toparlanmasıyla ve böylece tek başına bırakılan hükümeti devirmesiyle başlıyor." (Seçme Yazışmalar, Cilt II, sf. 158)

Lenin, 1905 ve 1917 Şubat Devrimini aynı gözle değerlendirir. 1905 Ocak Ayaklanmasının "Rusya'da devrimci bir halk yok" diyen dar kafalılığına büyük darbe indirdiğini söyler. İsyanlar, gösteriler ve sokak çatışmalarını bir halk ayaklanmasının gelişme safhası olarak görür. Moskova ayaklanması ile proletaryanın, o güne kadar politik olarak kayıtsız hatta gerici sayılan hak kesimlerini mücadele zeminine çekişine vurgu yapar. 1917 Şubat'ında bin yıllık çarlığı sekiz günde tarihe gömen ayaklanmanın **tamamen farklı çıkarlara sahip halk kitlelerinin birleşebilmesi sayesinde** zafer kazandığını belirtir.

Keza Çin Komünist partisi daha kuruluş aşamasındayken, gençliğin ve yoksul köylünün başını çektiği bir halk hareketi okyanusunda bulur kendini. ÇKP, kendisi var olmadan başlamış bulunan, kalıcı ve direşken bir halk hareketini örgütleyerek, onu uzun iç savaşta halk savaşı düzeyine yükseltmiştir. Küba'da devrim Sierra Maestro'ya ulaşmayı başaran 12 gerilla ile başlamadı. Küba halkı, Batista darbesiyle birlikte isyanlar, sokak çatışmaları, grevler ve sık sık silahlı baskınlarla örülü bir halk hareketini ortaya koymuştu. Fidel ve Che bu halk hareketi ile birleşip ona öncülük ederek zafere yürüdüler.

Bir "ayaklanmalar yüzyılı" olan yeni milenyumun ilk çeyrek asrı boyunca geçen yüzyıldan çok daha belirgin "halk hareketleri" deneyimine sahibiz. Kuşkusuz, her isyan ve ayaklanmayı, "halk hareketi" düzeyinde bir eylemsellik olarak kabul etmek mümkün değil. Halk hareketi bir an başlayıp ve sönümlenen değil, ama bir olgu olarak kalıcılığını kanıtlayan; devrimin ilerleyişinin önemli ve belirleyici bir safhasını temsil eden; bu ilerleyişe en gerideki kesimleri çekmeyi başaran; bileşimini ve örgütlüğünü bir partiye değil ama halkın doğal günlük ilişkilerine dayayan; canlı bir "süreç" tanımlamasına olanak sağlayacak ölçüde politik dönüşümlere sahne olan eylemler dizisine atıfta bulunur.

"Bütün tanımlamaların, gelişmesini tamamlamış bir görüntünün bütün bağlantılarını kapsamayacağından ötürü genelde itibari ve görelî bir önemi olduğunu unutmadan..." (Lenin), bu sayılı kriterler ışığında bakıldığında 19 Mart'tan bu yana süregelen dalgası, birleşik devrimin Türkiye ayağında eksik olanın tamamlanmasına, bir "Halk Hareketi" düzeyine işaret etmektedir.

Zafer, kendi öncüsü ile bir noktada buluşmaya doğru yol alan Türkiye halk hareketinin, Kürt halk hareketi ile birleşmesinden doğacaktır.

III

Birleşik devrimin Türkiye ayağındaki isyan dalgası bir halk hareketi karakteri sergilemektedir. Bu karakter, onu genelde dile getirildiğinin aksine bir "CHP hareketi" olmanın ötesine ve dışına taşır.

Halk hareketleri, öncünün kendi eylem kapasitesi ve örgüt çeperi dışında, kendi dinamiklerine sahiptir. **Uzun iç savaşın halen devam eden deneyiminden süzülüp gelen kanatlar ve buna eşlik eden ama henüz kafa açıklığına kavuşmamış devrimci içgüdü, hareketin sürekliliğini ve birliğini sağlayan ana unsurlardır.** Halk hareketi, yoğun bir mücadele birikiminin nicelikten niteliğe sıçramasını, örgütsellikte yeni bir düzleme oturmasını ifade eder. Hareket ne tek başına bir ayaklanmadır, ne de başı sonu belli herhangi bir eylemseliktir. O, tüm büyük küçük çapları ve biçimleriyle, eylemlerde kendini ele veren bir örgütseliktir. Sıçramayı 19 Mart Ayaklanması sağlamıştır. Fakat ulaşılan yeni düzlemde her eylem, bir kadın isyanı, çevreci bir köylü direnişi, bir grev, artık bu bütünün bir parçası haline gelmiştir ve bütünün gelişimine katkı sağlar. **Herhangi bir eylem, güç ve çapına bakılmaksızın, genel bir isyan ve ayaklanma zincirini tetikleyecek özellikler kazanmıştır.** Çünkü bir kez halk hareketi düzeyine varıldığında, bu eylemselliği ve örgütselliği yaratan milyonlar, en ucra köşelerden öfke kıvılcıklarını dahi, kendi öz gücü saymaya, cephe hattının küçük bir keşif hareketi olarak görmeye başlarlar.

Halk hareketleri, proleter sınıf hareketinden farklıdır ve çoğu kez proleter hareketin tarih sahnesine çıkışının epizotudur (Epizod: Giriş). Halk hareketine katılanların ezici

çoğunluğu çalışanlardan, dolayısıyla proleterlerden oluşsa dahi, o, politik içeriği ile halkçıdır. Halkı oluşturan farklı sınıfların farklı çıkarlarını körleştirerek, ortak nokta ve çıkarları ön planda tutar. "Kurtuluş Yok Tek Başına..." sloganı bu niteliğe uygun bir ajitasyon cümlesi olarak tutulmuştur.

Gerçek ve farklı çıkarların körleştirilmesi (keskinleştirilmesi değil) halk hareketlerini bazen yanlış tarihi zeminlerde konumlandırır, 29 Ekim'de olduğu gibi. Buna rağmen, **yanlış zeminde ortaya çıkması, hareketin esas niteliğini belirlemez ama, onu gerçek sınıf çıkarlarına dayalı amaç ve hedeflere ulaşmasında en kısa yoldan mahrum bırakır.** Halk hareketi proleter devrimci öncülerle buluşmadığı sürece, böyle yanlış zeminlerde yol alıp sık sık kafasını duvara vurarak (2 milyonluk gösterinin şovenist maşalarla buhar olması gibi) gelişimini sağlayabilir. 29 Ekim, halk hareketi için yanlış bir zemindi ve onları bir an için birleştirse dahi, şovenizm duvarına kaçınılmaz olarak sürüklendiğinde, birlik havası anında dağılıverdi. Böylece halk hareketi, birliğini koruyacaksa, hangi politik sınırlara riayet etmesi gerektiğini öğrenmiş oldu. (Bu dersi, tekeli parti CHP de çıkarıyor. Hemen ertesi gün Esenyurt'ta yarım saat Kürt sorunu üzerine konuşan Özel, kürsüden kitleyi eski bir Grup Yorum parçasıyla selamlamak zorunda kaldı.)

Birleşik devrimin Kürdistan ayağında halk hareketi, 89-89 serhildanları sürecinde şekillendi ve kendi öncüsü ile hızlıca buluştu; Kürt halkı bu buluşmanın önemini çok çabuk kavradı, kan deryasında yüzmek, binicilerini keskinleştirmişti. Ezilen bir ulus olarak 28 ayaklanmadan geçmiş bu halk, baskıya ancak ulusal bir önderliğin etrafında birleşerek karşı

durulacağı gibi tarihsel belleğinde kayıtlı pek çok dersle yolunu çizdi.

Türkiye ayağında biçim kazanmakta olan halk hareketi, henüz proleter öncü ile buluşma noktasında değil; hem Kürt halkına özgü tarihsel bellekten yoksun, hem de onu bu buluşmaya zorlayacak bir kan deryası içinde yüzmüyor. Aksine dinci faşizm ve onun kulağına fısıldayan tekeli sermaye, gayet yüksek bir burjuva sınıf uyanıklığıyla, 19 Mart'tan bu yana kan dökücülüğünden uzak durdu, çünkü bunun öncü ile buluşmayı hızlandıracağı biliniyordu.

Ancak bir kan deryası henüz yoksa da, Türkiye halk hareketini öncü ile buluşmaya zorlayan unsur eksik değil. **Bu unsur, sefalet deryasıdır.** Kan deryası denli bir aciliyet hissi yaratmasa da, sefalet deryası 19 Mart'tan bu yana giderek derinleşiyor. Muazzam eylemsellik dalgası emekçilerin ekonomik geçimlerinde en ufak iyileşme getirmede. Getirseydi bile bu trajikomik seviyede bir kazanım olarak görünürdü. Asıl kazanım halkın birleşmiş karşı devrimle savaşım halinde birleşmiş olmasıdır.

Proleter öncü, örgütlenmemiş unsurların örgütlenmiş unsurlardan binlerce kat daha fazla olduğu bu halk hareketini, daha kararlı, en kararlı eylemlere tahrik etmekle yükümlüdür. Hareketi öncü ile buluşturacak olan sefalet deryasına proleter çözümün ajitasyonudur ve geline aşamada en kararlı eylemleri tahrik etmenin en etkili yoludur.

Bir kez halk hareketi düzeyine varılmışsa, proleter öncü, şunun güvencesine kavuşmuş demektir: "Devrimci dalganın her yükselişinde yeni, daha yüksek bir görevin çözümü için, görünmez biçimde ve neredeyse sessizce güçlerin biriktirildiğini tanık oluyoruz ve her defasında, politik ağırların değeri hakkında bütün basiretsiz ve cesaretsiz hükümler, birikmiş güçlerin patlamasıyla çürütülüyor." (Lenin Seçme Eserler Cilt 3, s. 388)

Zafer, kendi öncüsü ile bir noktada buluşmaya doğru yol alan Türkiye halk hareketinin, Kürt halk hareketi ile birleşmesinden doğacaktır.

Yeni Sürgün Politikası ve Antakya

Ulaş Bora

*Bir röportaj sırasında
“Bizi buradan
göndermek istiyorlar.”
diyordu bir depremzede.
Faşist devletin devrimci
olandan yana tutum
alanları bir yere not
ettiğini, unutmadığını
biliyoruz.*

2013 1 Haziran’ı Gezi’nin ateşi her yere yayılmış, sokak gösterileri ve çatışmaların yaşanmadığı Antakya’da on binlerce insan, şehir merkezine yürüyünce yoğun polis saldırısına uğramıştı. Her yer çatışma alanı olmuş, şimdinin yıkılmış, yeniden inşası bambaşka temellerde yapılmış Armutlu mahallesinde barikatlar kurulmuştu. Günlerce şiddetli çatışmalar yaşanmıştı. Gezi’nin ölümsüzleri arasında 3 Antakyalı genci, Abdullah, Ali İsmail ve Ahmet’i de saygıyla hatırlayalım.

6 Şubat 2023, “yüzyılın felaketi”... Bu büyük deprem eski evlerle dolu Antakya’yı da vurdu. Yeni yapılan evlerin de eskilerden bir farkının olmadığını acı şekilde tecrübe ettik. Binlerce insan enkaz altında hayatını kaybetti. Faşist devlet, felce uğradığından ya da kurumların içi boşaltıldığı için değil, emekçinin ve ezilenin düşmanı olduğu için her yerde -ve Antakya’da da elbette- müdahale etmedi, yardımları engelledi. O dönem bu politikanın “**Şok Doktrini**” olduğunu açıklamıştık.¹ Depremzede insanlara en yoğun yardımı yapanlar yine devrimci ve sosyalist güçler olmuştu.

Devletin depremin ilk günlerinde yaptıklarıyla bugün arasında hiçbir değişiklik yok. Deprem felaketini inşaat firmaları için ranta çevireceklerini ilk günden biliyorduk zaten. Rezerv alan yasasıyla istediklerini yapabilecekleri düzenlemeyi de hayata geçirdiler. Öyle ki kapitalist sistemin en önemli hakkı “**mülkiyet hakkı**” dahi, bu yasa ile yok sayıldı. Milyonlarca emekçinin yoksulluğu ve sefaleti üzerine kurulmuş bir sistemin başka yeni insanları sefalete sürüklemesine şaşmamak gerek. Devasa tekellerin zenginleşmesi, bu yasaya dayanıyor.

Bu pratiklerde ekonomik amaçlarla beraber en az onun kadar önemli politik, toplumsal, kültürel ve demografik amaçların da olduğunu gördük: **Depremle yıkılmış şehirleri yeni baştan dizayn etmek.** Sınıf savaşımında, devrimci mücadelelerde önemli bir alan olan Antakya’dan, devrimci ve sosyalist hareketlere katılan binlerce insan var. Sayısız Antakyalı devrimci kadro yetiştirdi. Devrimci olanın kendi geleceğini kurtaracak öge olduğunu biliyor Antakya halkı. Gezi Ayaklanması öncesinden başlayan yaygın ve güçlü çalışmalarda, biz de dahil, sosyalist hareket etkili bir konuma gelmeyi başarmışlardı. DÖB, Abdullah Cömert’in birinci yıldönümü anmasını 300 gençle yapmıştı. Devrimci potansiyeli göstermesi açısından önemli bir eylemdi.

Bu gerçekler göz önüne alındığında, deprem ve sonrasında yaşananlar ayrı bir anlam kazanır. Bir röportaj sırasında “Bizi buradan göndermek istiyorlar.” diyordu bir depremzede. Faşist devletin devrimci olandan yana tutum alanları bir yere not ettiğini, unutmadığını biliyoruz.

Burjuva devlet, dayandığı tarihsel köklerine sıkı sıkıya sarıldı. Bunu kendi geleceğinin teminatı saydı her zaman. Bugün Antakya’da yaşananlar geçmişle, bu şovenist karşı devrimci mirasla doğrudan ilgili. Çok da uzağa gitmeye gerek yok. “Sur’u Toledo yapacağız” denilerek Kent Savaşları’ndan sonra Sur’un boşaltıldığına, yurtsever Kürt halkının geri dönmeye izin verilmediğine de hepimiz yakından tanık olduk.

Yaşananlara yukarıda aktardığımız gerçeklikleri göz önünde tutarak tekrardan bakalım.

Rezerv Alan Yasası daha yürürlüğe girmeden, Antakya ve ilçelerinde pek çok yer rezerv alan ilan edildi.

Burjuva hukukta henüz yasal karşılığı olmayan, fiili durum yaratıldı. (Faşizmin normal budur.) **Antakya, Defne ve Samandağ ilçelerinde şehir merkezleri ekonomik getirisi en yüksek olan bölgeler, Arap Alevlerin yoğun yaşadığı bölgelerdir aynı zamanda, rezerv alan ilan edildi.**

Düzenlemeden önce çoğunlukla devlete ait boş araziler rezerv alan edilerek TOKİ vs. eliyle yapılaşmaya açılırken düzenlenen rezerv alan yasasıyla devlet, herhangi bir somut gerekçeye ve zorunlu koşula dayanmadan herhangi bir alanı rezerv alan ilan edebiliyor. Yani orada halkın yaşayıp yaşamadığı, rezerv alan ilanına ilişkin rızası sorgulanmıyor. Örneğin Samandağ ilçesinde, sonradan iptal edilse de, şehir merkezindeki çarşı bölgesi rezerv alan ilan edildi. Daha sonra da Antakya ve Defne ilçe merkezlerindeki sekiz mahalle rezerv alan edildi. Şehir merkezinin başka bir alanı da hemen el konulmasa da riskli alan edilerek el konulma planına dahil olduğu ilan edildi.

Rezerv alan içinde yer alan halka ait tapular herhangi bir yargı kararı vs beklenmeksizin ve buna ihtiyaç duyulmaksızın iptal oluyor. Burjuva hukukun en önemli hakkı “mülkiyet hakkı”, bir oldu bittiye getirilerek yok ediliyor. Bu yasadaki amacın ekonomik açıdan inşaat şirketlerine rant yaratma hedefi olduğuna şüphe yok. **Derin bir buhran halindeki kapitalist üretim ilişkilerine geçici nefes alacak bir alan ortaya çıkmış oldu.** Tekellere yeni kaynaklar aktarmanın da bir aracı olarak, el konulan alanlarda inşa edilecek binalar, daha önceki sahiplerine satılacak. Parası olmayana başka yerlerde ev verilecek ya da yapılan yeni evde (mülkiyeti verilmeksizin) sadece yaşama hakkı tanınacak. Ödeme yapamayanların evlerine el konulacak.

1 <https://mucadelebirligi.com/index.php/makaleler/umut-cakir/9703-sok-doktrini>

Emekçi sınıfları mülksüzleştirerek tekellere yeni kaynaklar yaratılması, geniş emekçi kesimlerin proleterleştirilmesi, kapitalist üretim modelinin zorunlu hareket tarzıdır, tarihsel eğilimdir. Rezerv alan ilan edilen yerlerdeki halkların mücadelesi sürüyor. Kırsal alanda yaşayan emekçilerin geçim kaynağı tarım arazileri, zeytinlikler de bu mülksüzleştirme sürecinin bir parçası oldu. Dikmece'de, Kurtderesi'nde halkın mücadelesi devam ediyor. Zeytin ağaçlarının kesildiğini, emekçilerin ellerindeki geçim araçlarından yoksun bırakılması sürecinin nasıl gerçekleştirdiğini TV ekranlarından, sosyal medyadan canlı olarak izledik. Antakya ve ilçelerindeki rant ve yağmanın sadece oraya özgü olmadığını da biliyoruz.

On binlerce insan hayatını kaybetti Antakya'da. Ölen insanların sayısı kesin olarak bilinmiyor. Kapitalist tekellerin lehine emekçiler mülksüzleştirilecekler. **2 milyon civarında konutun boş olduğuyla ilgili veriler var.** Ortada şaşırtıcı bir durum yok. Kapitalizm, insanların geçim ve yaşam araçlarını ortadan kaldırırken sadece kârına odaklanır. Yaşanabilir bir çevre ya da doğanın korunması, insanların daha iyi koşullarda ve sağlam evlerde yaşamlarını güven içinde sürdürmesi kapitalizmin işleyişine aykırıdır. **"Paran kadar sağlık, paran kadar güvence"**, kapitalist sistemin normalidir.

İşin ekonomik yanı kadar politik, kültürel, toplumsal ve demografik yanları da önemli. Faşist Türk devleti, eğer Antakya'da 6 Şubat günü ve sonrasında halkı kaderiyle "baş başa bıraktıysa", bundan hesabı olduğu için yapmıştır. Değindik, Gezi Ayaklanması'nda en şiddetli çatışmaların yaşandığı şehirlerden biriydi Antakya. 15 Temmuz gecesi, Armutlu'ya girmeye çalışan dinci faşizmin destekçilerine izin vermedi halk. Suriye'ye dönük emperyalist savaşa karşı en etkili mücadeleler Antakya'da yürütüldü. Faşist devlet, devrimci olana sahip çıkan Antakya halkının yaşadığı yerlerden sürülmesini, politik mücadelelerde gençlerinin tuttuğu yerin eksiltilmesini istedi. Özellikle **Arap Alevi halkın yoğun yaşadığı Antakya'nın demografik ve kültürel yapısının yok edilmesi için, şehrin yeniden inşası için bir fırsattı.** Dinci faşizm bu imkanı değerlendirmeye çalışıyor. Rezerv alan ilan edilen, adeta "çökümeye" çalışılan yerlerde, yoğun bir Alevi emekçi kitlesi yaşıyor. Antakya'nın devrimci halklarını birbirinden ve kültüründen, kendi özgün yaşamından kopararak asimile etmek istiyorlar. Kayıplar, yokluklar, şehirdeki keşmekeş, ağır yaşam ve geçim koşullarında bu faşist, karşı devrimci yaklaşımın payı büyüktür.

Türkiye ve Kürdistan'da işçilerin, emekçilerin sorunları çok ağır. Antakya'nın devrimci halkı, her iki ülkedeki sorunların yanı sıra depremin ve

yeniden inşanın, ve dizayn edilmeye çalışılmanın, yükünü de taşıyor.

Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin, devrimcilerin ve Leninistlerin önünde büyük bir görev duruyor. Faşist devletin yok etmeye çalıştığı bir şehre sahip çıkmak. Büyük bir öfkenin hakim olduğuna şüphe yok. Şimdi devrimci Antakya'yı ayağa kaldırmak faşizme bırakılmaz. Emekçilerin geniş kesiminin örgütlenmesi, Türkiye ve Kürdistan'da faşist devletin iktidarına son verilmesi hedefiyle birleştirilmeli. Leninistlerin bu asimilasyon, sürme planlarına karşı etkili çalışmalar örgütlemesi, birleşik devrime yeni güçlerin etkin katılması sağlayacaktır. Görev başına!

<https://mucadelebirliigi.com/index.php/makaleler/umut-cakir/9760-bu-kan-denizinin-ufkunda>

Bolívar Ve Martí'nin Oğulları Ve Kızlarının Direnişiyle Karşılaşacaktır

Küba Halklarla Dostluk Enstitüsü (ICAP), 29 Kasım günü ABD'nin Venezuela'ya yönelik yeni tehdidine ilişkin bir açıklama yaptı, *"İmparatorluk, Bolívar ve Martí'nin oğulları ve kızlarının direnişiyle karşılaşacaktır"* dedi.

Küba Halklarla Dostluk Enstitüsü (ICAP), ABD Başkanı Donald Trump'ın Venezuela hava sahasının kapatılmasını kararlaştırdığına dair son açıklamasına en şiddetli şekilde karşı çıktığını ifade etti. Açıklama şöyle:

"Bu eylem, Bolivarcı ulusa ABD'nin yargı yetkisini sınırdışı olarak uygulamaya çalışarak Venezuela'nın egemenliğine, toprak bütünlüğüne ve bölgenin hava sahası güvenliğine ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Söz konusu açıklama, uluslararası hukuku hiçe sayan ve Beyaz Saray'ın mevcut yönetiminin karakteristik özelliği olan tek taraflılığı ortaya koymaktadır. Bu, ABD hükümetinin Venezuela halkını

boğmak ve meşru hükümetini devirmek amacıyla gerçekleştirdiği, zaten uzun olan müdahaleci ve yasa dışı saldırıların zincirine eklenen bir halka daha değildir.

ICAP, ABD'nin tehlikeli ve sorumsuzca tırmanan eylemlerine karşı uyarıda bulunmakta ve uluslararası kuruluşları ve dünya sivil toplumunu, bölgesel barış ve istikrarı baltalayan bu saldırıya kayıtsız kalmamaya çağırmaktadır.

Venezuela halkı ve hükümeti ne en güçlü dayanışma duygularımızı ifade ediyoruz.

Halklarımızın onuru, egemenliği ve kendi kaderini tayin hakkı, imparatorluğun Latin Amerika ve Karayipler'e yönelik politikalarında sürekli olarak göz ardı ettiği kavramlardır, ancak Monroe doktrini her zaman Bolívar ve Martí'nin evlatlarının direnişiyle karşılaşacaktır.

Venezuela'dan ellerinizi çekin! Artık müdahale yok!"

Biz Bolivar ve Zamora Milisleri, Halkın Milisleri, Chávez'in Yerel Muhafızlarıyız

Venezuela'da El Panal Komünü'nden Yurtsever Alexis Vive Kuvvetleri, ABD'nin ülkelerine yönelik saldırganlığına karşı bir açıklama yayınladı ve "Biz Bolivar ve Zamora Milisleri, Halkın Milisleri, Chávez'in Yerel Muhafızlarıyız" dedi. Alexis Vive'nin açıklamasını paylaşıyoruz.

"İki, üç... birçok Vietnam yaratın! Slogan budur." Che Guevara.

Emperyalizmin kolonyal kibriyle bir kez daha dişlerini gösterdiği bu açık tehdit saatlerinde, Yurtsever Alexis Vive Kuvvetleri, bu halkın boyun eğmek için doğmadığını yeniden teyit ediyor. Biz, yabancı egemenliğe boyun eğmeyi her zaman reddeden uzun ve ateşli bir mücadele tarihinin parçasıyız. Bugün Venezuela'ya karşı kendini gösteren güç -ölüm retoriği, nefret propagandası ve sindirme mekanizmasıyla- egemen, halkçı ve son derece insani bir projenin varlığını kabul edemeyen bir imparatorluğun çaresiz ifadesinden başka bir şey değildir.

Bolivarcı Devrimi savaş mantığıyla değil, yaşam etigiyle savunuyoruz. Tam da bu nedenle, yurdumuzu savunmak için savaşılmaya ve her şeyi vermeye hazırız. Mahallelerimizde, komünlerimizde, kolektif çalışmanın yeşerdiği her köşede, yurdun günlük uygulamalarla inşa edildiğini anlıyoruz. Paylaşılan ekmek, karar veren komünal meclis, bizi ayakta tutan dayanışma jestidir. Emperyalizm tehdit ettiğinde, halkın savunduğu şey soyut bir slogan değil, yaşam biçimleri, onurları ve kendi kaderlerini belirleme yetenekleridir.

Tarih bize, imparatorluklar ne zaman [onlara] yönelse, halkların uyandığını öğretti. Bolivar bu ateşi Amerika kıtasına yaydı; Zamora eşitlik çağrısıyla onu genişletti; Chavez onu halkın kalbine geri döndürdü ve bir projeye dönüştürdü. Bu direniş ve halkın yaratıcılığı geleneği bugün de yaşıyor. Her komünde, her örgütsel siperde, her kadının ellerinde ve her erkeğin vicdanında, özgür bir yurt olasılığı gerçeğe dönüşüyor. Bizler, zincirleri asla kabul etmeyenlerin mirasçılarıyız.

Bu emperyalist saldırının sadece Venezuela'ya değil, özgürleşmiş insanlardan oluşan bir dünyanın olasılığına da yönelik olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu, halkların kendi kaderini tayin etme hakkına, mütevazı insanların yönetip inşa edebileceği (egemenler için) tehlikeli

kesinliğe yönelik bir saldırdır. Bu nedenle, Venezuela'yı savunmak, aynı zamanda Amerikamızı ve küresel yağma makinesinin dişlileri olmayı reddeden tüm dünya halklarını savunmaktır. Commune El Panal ve Yurtsever Güçler Yüksek Komutanlığı Alexis Vive sözcüsü Robert Longa'nın dediği gibi: "Emperyalizmin küstah eli Venezuela ülkesine dokunursa, devrim Río Grande'den Patagonya'ya kadar yayılacaktır." Bugün gezegenin pek çok köşesinden geldiğini hissettiğimiz özgürleştirici dayanışma, yalnız olmadığımızı teyit ediyor.

En güçlü olanın kanununu dayatmaya çalışanlara karşı, onurumuzun duvarını yükseltmek bir sevgi eylemidir — çocuklarımızı, yaşlılarımızı, bu devrimin ilerleyebilmesi için hayatlarını verenleri sevmek, bizi doğuran toprağı, bize barınak sağlayan mahalleyi, başka bir olası dünyanın tohumları gibi büyüyen komünleri sevmek. Kimse yanılmasın: Gücümüz kin ve öfkeden değil, bu ülkenin asla aşağılanma ve bağımlılık dolu geçmişine dönmeyeceğine dair derin ve geri dönüşü olmayan inancımızdan doğmaktadır.

Bugün, yalnız olmadığımızı, Venezuela halkının diz çökmediğini ve Bolivarcı Devrim'in yaşam için mücadele edenlerin sarsılmaz kesinliğiyle yoluna devam ettiğini biliyoruz. Emperyalist karanlığa

Tarih bize, imparatorluklar ne zaman [onlara] yönelse, halkların uyandığını öğretti. Bolivar bu ateşi Amerika kıtasına yaydı; Zamora eşitlik çağrısıyla onu genişletti; Chavez onu halkın kalbine geri döndürdü ve bir projeye dönüştürdü. Bu direniş ve halkın yaratıcılığı geleneği bugün de yaşıyor.

karşı, örgütlenme, bilinç ve tarihin arkasında değil, onunla birlikte yürümeyi öğrenmiş bir halkın yaratıcı gücüyle yanıt veriyoruz. Burada duruyoruz, kararlı, uyanık, savaşılmaya hazır, birleşmiş. Ve tek bir kişi bile onurun bayrağını dalgalandırmaya devam ettiği sürece, yurdumuz hayatta kalacaktır.

Şüphe etmek vatana ihanettir! Başkan Nicolas Maduro, emri verin!

Vatan ya da ölüm! Biz kazanacağız!

Çavista Diyarından Mektuplar

-2-

Sabah erkenciyiz. Biyolojik saatler saat dilimiyle uyumuyor henüz. Doğudan gelenler olarak şanslıyız. Sabahın kör karanlığında uyanmış durumdayım çoktan. Ülkemde çoktan gün başlamış. Yoldaşlarla yazışıyoruz.

Devamı için: <https://mucadelebirli24.net/index.php/makaleler/anonim/12403-cavista-diyarindan-mektuplar-2>

5

Bu mektuba bir başlık koymak gerekseydi, "Kibir ve Utanç" olurdu muhtemelen. Anlatayım.

Gayet mutlu, coşkulu halde bindik otobüse. Eşlik eden motosikletli üç polis ve PSUV'un genç güvenlik militanlarının bindiği öndeki pikap... ilerliyoruz. Yirmi dakikalık bir yolculuk sonrası anayol kenarında küçük bir boşluğa çekiyor otobüsü şoför. Trafığı tıkamamak için birkaç manevra ile iyice yaklaşıyor. Hemen sağımızda küçük bir beton park var. Daha ileride, içeriye doğru ağaçlık bir alan...

Devamı için:

<https://mucadelebirli24.net/index.php/makaleler/anonim/12421-cavista-diyarindan-mektuplar-5>

8

-8-

Yıllar yıllar önce, lisedeyim. Okul kitaplığında incecik bir kitap buluyorum. Dostoyevski'nin. Kahverengi kapaklı, üzerinde renkli şişme balonlar. "Batı Batı Dedikleri". Kitabın adı buydu. Bir solukta okuduğumu hatırlıyorum. Çağının Rus insanının Avrupa gezilerinin nasıl

• 11 •

-3-

Bu komün bölgesi 4 bin aileyi kapsıyor. Evet, komünler aile hesapları üzerine kurulu. Her bir birim 150'yi aşkın aileyi kapsıyor demektir. (Sonra bu rakamların kentsel alanda farklı, kırsal kesimde farklı olduğunu öğrendim. Onları da daha sonraki mektuplarda aktaracağım.)

Devamı için:

<https://mucadelebirli24.net/index.php/makaleler/anonim/12408-cavista-diyarindan-mektuplar-3>

3

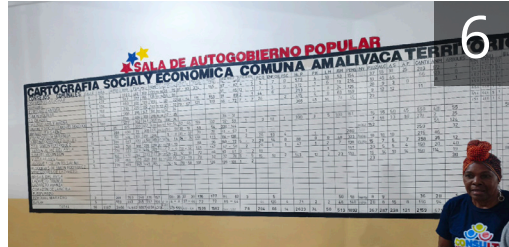
-6-

Akşam yemeğinde yalnızım. Biraz yorgun, biraz durgun. Düşüncelere dalmışım. Birden Arjantin delegesinin elinde tabakla masama oturduğunu fark ediyorum. Cristian, 30'unda yoktur muhtemelen. Aslen Kolombiyalı ama Arjantin'de yaşıyor. Orada televizyonda çalışıyor.

Gördüklerimiz hakkında konuşacağımı bekliyorum. Hayır. Genel muhabbet. Kendi hayatı, benim hayatım... Televizyon programının YouTube'daki eski kayıtları. Faşist Milei'yi çekiştiriyoruz biraz. Kolombiya'nın demokrat halkçı başkanı Gustavo Petro'dan bahsediyoruz. İlginç. Venezuela hakkında, bugün gördüklerimiz hakkında konuşmuyoruz.

Devamı için:

<https://mucadelebirli24.net/index.php/makaleler/anonim/12425-cavista-diyarindan-mektuplar-6>

6

4

-4-

Son derece sıradan, sade, "küçük" konular oylanıyor. Ama tamamen hayatın içinde. Maddi hayatın gerçekleri. Yaşamın sürdürülmesi için gereken düzenlemeler. Kafamda dönüp duran bir tümce: "Emekçi sınıfların maddi yaşamlarını iyileştirmeyen bir devrim, yaşayamaz, ayakta kalamaz!"

Devamı için:

<https://mucadelebirli24.net/index.php/makaleler/anonim/12414-cavista-diyarindan-mektuplar-4>

7

-7-

Salon dışında çok sayıda insan var. Buldukları yere oturan, yürüyen, sohbet eden... Mihmandarlarımız eşliğinde doğrudan salona yöneliyoruz. Girişteki "Dünya Mahalleler Sempozyumu" afişlerinin yanından geçerek salona giriyoruz. Salon büyük. Bir amfiteatr gibi. Büyüklük olarak da CRR ayarında. Son derece temiz, nezih. Her tarafından yenilik akıyor. Asıl şaşırtıcı olanı ise salonun tıklım tıklım dolu oluşu.

Devamı için:

<https://mucadelebirli24.net/index.php/makaleler/anonim/12427-cavista-diyarindan-mektuplar-7>

basamaklıp, tekdüze olduğunu yergi ile anlatan bir kitaptı. O pek kibar hanım ve beylerin nasıl yüzeysel olduklarını görebiliyordunuz.

Devamı için:

<https://mucadelebirli24.net/index.php/makaleler/anonim/12434-cavista-diyarindan-mektuplar-8>

“Teorik Derinlik Dünya Kadınlarının Gücüdür”

Dünya Kadın Konferansı'nın (WWC) her iki konferans arasında düzenlediği teorik seminerlerin ikincisi 27-29 Kasım 2025 tarihleri arasında Nepal, Katmandu'da düzenlendi. Seminere 4 kıtadan 20 ülkeden 325 kadın katılırken Türkiye'den de aralarında Emekçi Kadınlar'ın da bulunduğu kadın örgütleri katıldı. Seminere damgasını vuran şey, delege ve koordinatör kadınların ülkelerinde maruz kaldığı yurt dışı çıkış yasakları saldırıları oldu. Orta Doğu Koordinatörü Songül Yücel ve koordinasyondan Filistin temsilcisi Meryem Abu Daqqa yasaklar nedeniyle seminere katılamadılar.

“Emperyalizmi Nasıl Yenebiliriz” ana başlığında toplanan teorik seminer üç farklı oturum ile bu sorunu tartıştı. Dünya Kadın Konferansı 2. Teorik Semineri ilk oturumu, “Sosyal-ekolojik dönüşüm” başlığında düzenlendi. Gün boyu süren oturumda Emekçi Kadınlar'dan Merve “Ekolojik Felaketlerin Yükünü Kim Çekiyor?” başlıklı sunumu ile deprem bölgesi olan Antakya'da yaşanan ekolojik sorunları dünya kadınlarına anlattı. Dünyanın birçok yerinden gelen kadınlar ekolojik felaketlere ve kadına yönelik artan şiddete karşı mücadeleye dair sorunlarını ve görüşlerini paylaştı.

Teorik Seminerin ikinci oturumu, “Kadın Devrimi” oturumu ile devam etti. Emekçi Kadınlar'dan Esra, “Kadının özgürleşmesi, insanlığın tümünden kurtuluşunun ayrılmaz bir parçasıdır. Kadının ezilmesinin tarihi, özel mülkiyetin doğuşuna dayanır. Bununla birlikte kadının bedeni ve emeği erkek mülkiyetinin bir parçası haline gelmiştir. Özgürleşmemiz özel mülkiyetin kaldırılması ve üretimin toplumsallaşmasıyla sağlanabilir. Bu da anti kapitalist bir mücadeleyi zorunlu kılar. Bazı feminist yaklaşımların aksine Marksizme göre ataerki kapitalizmden bağımsız değildir. Kapitalist sistemde kadınlara tanınan haklar, onların ezilen cins konumunu değiştirmemiştir.” diyerek kadınların örgütlenmesinin yalnızca erkeklerden değil, burjuva ideolojisinden de bağımsız olması gerektiğini söyledi.

Emekçi Kadınlar'dan Delal de sunuma katkı sunarak, “Burjuva ideolojisinden ve onun kadınların öfkesini, isyanını düzen içinde tutmak isteyen bütün çabalarından dünya emekçi kadınlarını kurtarmalıyız. Kadınların devrimci enerjisini hükümetlerden hak talep etmeye indirgeyen feminist ideolojiye karşı kadınları günlük mücadeleden dar sınırlarından çıkarmaya, reform hedeflerinden daha ilerisini göstermeye, dünya emekçi kadınlarını

sosyalizm mücadelesinde birleştirmeye ihtiyacımız var.” diye ekledi.

Teorik Seminerin üçüncü oturumunda “Sosyalist Devrim” başlığında yapılan sunum ve tartışmalarda da Emekçi Kadınlar bir sunum ile katkı sundu. Bir dünya savaşının hali hazırda başladığını vurgulayan sunumda “Bu savaşı kazanmak için iki temel görevimiz var: Birincisi, emperyalist yıkım savaşına karşı çıkan bütün güçleri antiemperyalist, antifaşist bir zeminde birlik olmaktır. İkincisi, her gerçek enternasyonalistin kendi ülkesinde devrimi başarma görevidir.” denildi.

Dünya Kadın Konferansı 2. Teorik Semineri'nin üçüncü ve son gününde Nepalli kadınlar, Nepal'deki kadın mücadelesi tarihini ve monarşiyi nasıl yendiklerini anlattılar. Aynı zamanda Türkiyeli kadınlar, tahliyesi 3. defa ertelenen devrimci kadın tutuklu Elif Yaş'ın mücadelesi ve yaşadığı süreci de orada dünya kadınlarıyla paylaştı ve kısa bir açıklama yaptılar.

WWC (Dünya Kadın Konferansı) 2. Teorik Semineri'nin son günü, sonuç metni ve değerlendirmelerin ardından tüm organizatörlere, kadın örgütlerine, çeviri ekibine ve üç gün boyunca salonda çalışan işçilere sonsuz teşekkürler ileterek sonlandı.